

13. SZÁM.

ugy hogy
nhelyének
részletek
4-ki) szá-
F. b.

ás

mára.

ez köze-
őfizetőin-
e hó vé-
nek meg-
ogy a lap
ne szen-

ötetének
mára az
lag soro-
a" című
s elbeszé-
rabok és
zámiban;
t történe-
fogadott
teménye-
»Büvé-
játékok
gi rova-
aradnak.
rei, mint
n fognak
t hétben
llélkelve.

a:

1 frt

2 ..

4 ..

a posta-
-hivata-
re 3. sz.

vatala.

aeum-épület.
n.

KISIRAP

FORGÓ BÁCSI MINT FELOLVASÓ A »TELEFON HIRM.« SZERKESZTŐSÉGÉBEN.

(Lásd a 210. lapon.)

L. köt. 14. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1896. április 5-én.

FORGÓ BÁCSI MINT FELOLVASÓ

a »Telefon Hirmondó« szerkesztőségében.

(Képpel a czíulapon és a 212. lapon.)

Kedves kis olvasóim!

IELŐTT rátérnék magára a felolvasásra, néhány szükséges dolgot kell előre bocsátanom.

Sokan tudjátok, sokan pedig nem, hogy van Budapesten olyan ujság, amelyet nem nyomtatnak le papirosra, és akik előfizetnek rá, azok nem is *olvassák*, hanem *hallgatják*. Igen bizony! Ez az a híres *Telefon Hirmondó*, melyről bizonyára hallottatok már. Aki közületek Budapesten él, vagy jár iskolába, az, ha nem ismeri, könnyen megismerkedhetik vele. Csak kérdezősködni kell tanuló-társai között, és hamar akad olyan, akinek szülei megrendelték.

Ha meglátogattjátok egy ilyen társotokat, az egyik szobában arasznyi nagyságu,

négyszögletes fa-lapot találtok a falra szegezve, melyről két kampós szögön, zsebóra-

nagyságu egy-egy kagyló lóg alá. Aki ezeket a füléhez illeszti, azt hallja, hogy valaki híreket mond el fennszóval, tisztán és érthetően.

A rajzocska, melyet ezen a lapon közlök, minden tréfás volta mellett is híven tünteti fel azt, amit veletek megértetni akarok. A két gyermek közül csak a kisebbik, a baba ismeri félre a hallgató-kagylót: csészének tartja s a tejecskéjét önti bele, hogy majd ebből a kisebbik edényből szűr-csölgesse. De már a nagyobbik tudja mit jelent az a kagyló: a Kullancs kutya füléhez tartja: tudja meg ő is, mi az ujság Budapesten.

Aki először hallgatja a *Telefon Hirmondót*, csodának vallja, valamint hogy az is. Azt hiszi, hogy a szomszéd szobából beszél valaki valami kis lyukon át.

Pedig, mivel természetes a dolog, nincs is rajta mit csodálni. Aki figyelmesen elolvassa amit most elmondani akarok, meg is fogja érteni, hogy ez mi módon történik. Meg lehet azt bámulni, mert érdemes rá, de föl is lehet fogni.

*

Ha nyári estén sötét felhők gyűlnek az égre, hirtelen végig cikáz a sötét mennybolton a villám. Rettenetes természeti erő ez, mely — ahol lecsap — veszedelmet okoz. Magas jegenye-fákat tördel össze és megöli a legerősebb bivalyt is. Kigyulad a ház, melynek födelébe bele üt. Okos ember nem ijed meg tőle, mert jól tudja, hogy ezt nem a haragvó Isten küldi le rá, hanem az örökké változatos természetnek fönséges megnyilatkozása ez, mint akár az eső, a szél, a fagy is, vagy a napnak gyümölcsérlelő melege. De már most a természetnek minden ismert erejét föl tudják használni s

is haszn
is a mó
vegyék
romboló
fölte:
is, ha va
szalakba
A vil
hírét?

A há
rudat á
A vas-
ban vég
le a há
le van
fémeket
hegyű v
Egy p
dróton
most tu
ha ez
levegőbe
is gyűjt
ahogy a
tül. Es
várostól
rajta ap
lám egy-
a táviró
jeleket s
azzal, a
megtudj

Él pe
férfiú —
vizsgálá
dolt ol
segítség
egyik va
beri ha

is használják. És így megtalálták annak is a módját, hogy a villám erejének hogyan vegyék el romboló hatását. Mert valamint romboló a tűz is, ha az ember nem őrködik fölötte: azonképen pusztító erejű a villám is, ha vas-bilincsbe nem szorítjuk, azaz drót-szálakba nem vezetjük.

A villám-hárítónak ki ne hallotta volna hírét?

A ház legmagasabb csúcsán vékony vas-rudat állítanak föl, melynek aranyos a vége. A vas-rud ujjnyi vastag, hosszú drótban végződik s szalad végig a ház-tetőn, le a ház falán, egész a földig, ahol mélyen le van ásva. A villám nagyon szereti a fémekeket és inkább csap bele az aranyos hegyű vas-rudba, mint bár mely más helyre. Egy pillanat alatt nyilal át a vastag dróton és elveszti erejét a földben. Már most tudós férfiak azt mondták, hogy ha ez a villám-szülő erő benne van a levegőben, akkor lehetséges azt össze is gyűjteni és felhasználni azon a módon, ahogy az a villám-hárító dróton fut keresztül. És ujjnyi vastag drótot huztak egyik várostól a másikhoz s végig cikáztattak rajta apró villámokat. Minden ilyen kicsi villám egy-egy jelecskét csinál és aki megtanulja a táviró (telegráf) kezelését, az fölismeri a jeleket s rendes írott betűkben közli értelmét azzal, akinek címelve van, s aki ezekből megtudja, mit üzennek neki a másik városból.

*

Él pediglen Amerikában egy öreg tudós férfiú — *Edison* a neve — aki hosszú vizsgálással és számos kísérlet után kigondolt olyan gépet, amely a villamos erő segítségével nemcsak a jeleket viszi el egyik városból a másikba, hanem az emberi hangot is. Amit az egyik városban

bele kiáltanak, azt a másik városban a drót másik végével össze kapcsolt gépnél meg lehet hallani. Világra-szóló híre lett ezzel az öreg tudósnak. A gépet elnevezte *telefonnak*, ami magyarul annyit tesz, mint *messze-szóló*.

Az öreg tudóshoz elment egyszer egy székely ember is, *Puskás Tivadar*, aki sokat tanult *Edison*tól; aztán haza jött Magyarországra és kigondolta a *Telefon Hirmondót*.

*

Budapest közepén van egy ház, ahonnan igen sok vékony drótot huztak a város minden részébe. Ez a sok drót mind egy csomóban van a végén össze forrasztva és erre az össze forrasztott végre van ráerősítve olyan fajta gép, mint a telefon. Aki ebbe a gépbe bele beszél, annak a hangját az a sok-sok drót széjjel hordja az egész városba. Aki otthon kíváncsi rá, hogy mi a legfrisebb ujság: az a füléhez tapasztja azokat a kis hallgató-kagylókat és megérti, a *Telefon Hirmondó* szerkesztője mit üzen az előfizetőknek.

Vacsora után este eljönnek az énekesek, hegedűsök, zongorázók s szép dalokat énekelnek, zongoráznak a szerkesztőségben, otthon pedig hallhatják az előfizetők.

Hogy a gyermek-világnak is jusson szórakozás ezen az uton: hetenként egyszer, *csütörtökön* esti 6 órakor, az aprók örömeire s épülésére rendeznek zenélést, amidőn az ő kedvökért énekelnek, hegedűlnek, zongoráznak, szavalnak és mesélnek.

*

A szives kérésnek engedve, mesélnék az én gyermek-olvasóimnak is telefon-dróton: a multkor megjelentem a *Telefon Hirmondó*

*

szerkesztői helyiségében; s amig ott abba a csodálatos szerszámba, melyet elibém toltak s melynek *mikrofon* a neve, bele beszéltem: azon vettem észre magamat, hogy egy másik nem kevésbé ördögös masinával — fényíró géppel — engem le is rajzoltak.

Igy kerülök bele hát arcz-szerint is a *Kis Lapba*, amitől 25 éven át huzódoztam s amire kis olvasóim köréből hetenként kaptam kérő felszólításokat. Azt gondoltam végre magamban, hogy a *Kis Lap* 50-ik ünneplő kötetébe tán bele való a szerkesztő arczképe is, anélkül, hogy a szerénytelenség vádja érhetné.

Hát megtörtént s már most magam sem bánom. Tudom, sokan közületek — akik színről nem ismertetek — azt hittétek, hogy ősz-haju, hosszú fehér szakállu bácsi vagyok; s lesznek köztetek, akik fiatalabbnak s karcsúbbnak képzeltek. Ime láthatjátok, milyen vagyok igazában. (Lásd a képet a czimlapon.)

S már most hadd következék a *Roszcson*t *Ferke levele Forgó bácsihoz*, melyet ott felolvastam.

Ida néni kezéből kaptam, aki már annyi vig dolgot mesélt el nektek erről a nevezetes gyerekről.

Épp
megl
a te
át h

csele
De
volt
Aho
ross
Hog
Ekl
pec
ere
hog

dió
Er
val
leá
do

ROSSZCSONT FERKE LEVELE FORGÓ BÁCSIHOZ.

Kedves Forgó bácsi!

EHÉZ mesterség az az írás, de azért csak neki vetem magamat, mert fáj a szívem, hogy eddig csak rosszat beszéltek el rólam. Ugy tüntettek föl, mint ha én volnék a világ legvásottabb, legrosszabb ficzkója; pedig higye el, kedves Forgó bácsi, én olyan áldott jó lélek vagyok, a légynek sem vétek. Olyan jó vagyok, hogy a turós-béles sem jobb nálamnál. Csak az a drágalátos rokonság mindenfélét ne fogna reám! Az költötte rossz híremet. Kivált az a Biri néni! Fázom, ha rá gondolok. Örökön örökké üldöz.

Azt fogja rám a drága Biri néni, hogy én hóhérja vagyok az én testvéreimnek, kivált az Erzsike hugomnak. Pedig az nem igaz. Éppen, mivel Erzsikének pártját fogtam, keveredtem bajba a nénivel, hogy majd meglő a tekintetével, ha rám néz. Biri néninek eszébe jutott a télen, mikor elment a testvére, hogy ő fél egyedül hálni abban a nagy házban, és hogy Erzsike menjen át hozzá minden este aludni.

Én nem tudom, miért választotta éppen Erzsikét? Miért nem hált Rozi, a cselédje, az ő szobájában? A néni azt mondta, hogy a Rozi rettenetesen horkol éjjel. De ez csak kifogás volt. Kínozni akarta Erzsikét, ez volt az egész. Mert bizony kín volt az a szegény kicsikére, együtt lenni Biri nénivel, aki folyton regulázza az embert. Ahogy belép a szobába, mindent meglát avval a szúrós, szürke szemével. És az a rossz, hogy pápaszem nélkül még jobban lát, mint avval. — »Hogy ültök gyermekek? Hogy fogod azt a villát? Minek morzsolod úgy azt a kenyeret? Zsiros a kötényed? Ekkora porciót adtok Ferkének? Hiszen két bakancsos sem eszi meg azt a darab peccenyét, amit annak a fiúnak adtál, Bertám! Koplaltasd, hogy ne legyen annyi ereje rosszat tenni!« stb. stb. Mondja hát kedves Forgó bácsi: nem vagyok-e jó fiu, hogy eddig még be nem fakasztottam a fejét a kedves Biri néninek?

Leczkéinket vacsora előtt végezzük el. Vacsora után mienk a világ egész a nagy diófáig, azon is tul huszonhárom arasszal. Szabadok vagyunk és játszhatunk. De szegény Erzsikének nem volt része benne. Mikor elütötte a nyolcz órát, Biri néni beállított mint valami pandur, aztán vitte Erzsikét be a börtönbe — be az ő házába. Bizony sajnáltuk a kis leányt. De hogy is ne? Mi a gyermek-szobában lármáztunk, játszottunk, verekedtünk, bolondoztunk kényünk-kedvünkre, és a néninél ... brrr! ... a hátam is borsószik, ha rá gondolok.

Mindnyájan bóbiskoltak. A néni kötés-sel a kezében; Rozi, a cseléd, a konyhá-ban a fosztatlan toll mellett; szegény Erzsike meg valami öreg-betűs régi könyv felett.

Kilencz órakor már az ágyban hortyog-tak mind-annyian, de már fél hatkor az ébresztő-óra elkezdett berregni, lármázni és Biri néni irgalmatlanul fölverte legjobb álmukból előbb Rozit és utána Erzsikét. Akár hogy nyújtzkodott, ásítózott a kicsike: föl kellett annak kelnie és gyorsan öltözköd-nie. Persze, amint készen volt, nem ma-radt többé a néninél, hanem gyorsan haza futott. Nem akarta megvárni a reggelit, bár mint dicsérte is a néni az ő czikóriás kávéját.

Arra az ébresztő órára nagyon hara-gudott Erzsike. So-hasem is aludta ki jól magát, mert hiá-ba! . . . legédesebb

álom a hajnali álom. Inkább szeretett volna később lefeküdni és később felkelni, de jaj! . . . nem mert Biri nénivel ellenkezni, avval a rettenetes nénivel, aki magát a leg-okosabbnak tartja a családban. Talán azért, mert mindenki fél tőle és senki sem mert neki ellen mondani. Még a mama sem.

Amint egy nap Erzsike megint panasz-kodott, megesett a szivem rajta és így szól-tam hozzá:

— Várj Erzsikém! Majd megszabadit-lak én attól a gonosz órától. Akkor nem ver fel többé hajnalban a néni.

Ugy is tettem. Valami kifogással Biri nénihez mentem és ott addig settenkedtem, míg egy alkalmas pillanatban egy takaros iczi-piczi kulcsocskát, melyet a tükör-fiókjá-ból csentem ki, a gonosz ébresztő-óra kere-kei közé csuszattam. Olyan ügyesen végez-tem munkámat, hogy a legjobb órás sem különben. Az óra menten megállt, de Biri néni nem vett észre semmit, mert épp akkor hatalmas pörölsébe fogott a Rozi cseléddel.

— Erzsike, sugom oda hugocskámnak, mikor Biri néni elvitte este a szegény áldozatot, Erzsike, ma jó dolgod lesz. (Lásd a képet a 215. lapon.) Meghalt az óra. Akár délig is alhatol majd.

— Igazán? sugta vissza Erzsike, és gömbölyü arczo-cskája csak úgy ra-gyogott az örömtől. Aranyos kicsikém! Nem szeret korán fölkelni. Akár csak jó magam.

Bizony, az óra meg volt halva. Hiába huzta, rázta, forgatta Biri néni. Berregtek-cserregtek a kerekei, csirics-pirics! . . . és pat-tantak a rugók, de az óra a világért meg nem indult. Biri néni mérges lett. A föl-lhöz akarta vágni a szegény ártatlan jószágot.

— Ezt Ferke tette, senki más! patta-gott a néni. Mind az órámat elrontotta már, egyetlen egy órámmal sem jár, most ennek is vége. Jaj lesz annak a gaz kölyöknek!

Erzsike bizony nem siratta az órát, sőt titokban nevetett is; de Rozi sem busult utána. Lefeküdtek és aludtak mint a mor-

SOHA NEM ALUDTA JÓL KI MAGÁT.

motérok; csak Biri néni nem tudott jó sokáig elaludni. Nyilván a méregtől. Nem is merte behunyni a szemét, mert attól félt, hogy későn talál felébredni. Pedig mindegy lett volna, akár kilencz órákor kel föl, akár hajnalban, mert csak ketten voltak: ő meg a cseléd. Hát csak elvégezheték a dolgukat, ha később fogtak is hozzá. De a néni nem engedett a régi szokásból. Nyilván az hajtotta ki az ágyból, hogy hamarább kezdhesse meg a pörölést a szegény Rozival.

Már bizony hosszú az ilyen téli éjszaka, nem csuda hát, hogy a néninek is hosszúnak tetszett, mert nyugtalanulaludt. Minden perczben fölriadt, ha elszundított. Amint egyszer egy hosszabb szundikálásból fölrezen, rémülve látja, hogy már világos van. Nem is volt abban semmi csoda, mert a teli hold fénye a leeresztett függönyökön keresztül besütött, aztán nagy hó is volt. A néni erre nem is gondolt; ő csak azon ijedt meg, hogy elaludták a rendes

időt, és hogy most már nappal van. Nagy kiáltozásba fogott:

— Rozi! Rozi! Erzsike! Erzsike! Keljetekek föl! Későn van már! Keljetekek föl ti lusták, a nap mindjárt a szemetekbe süt.

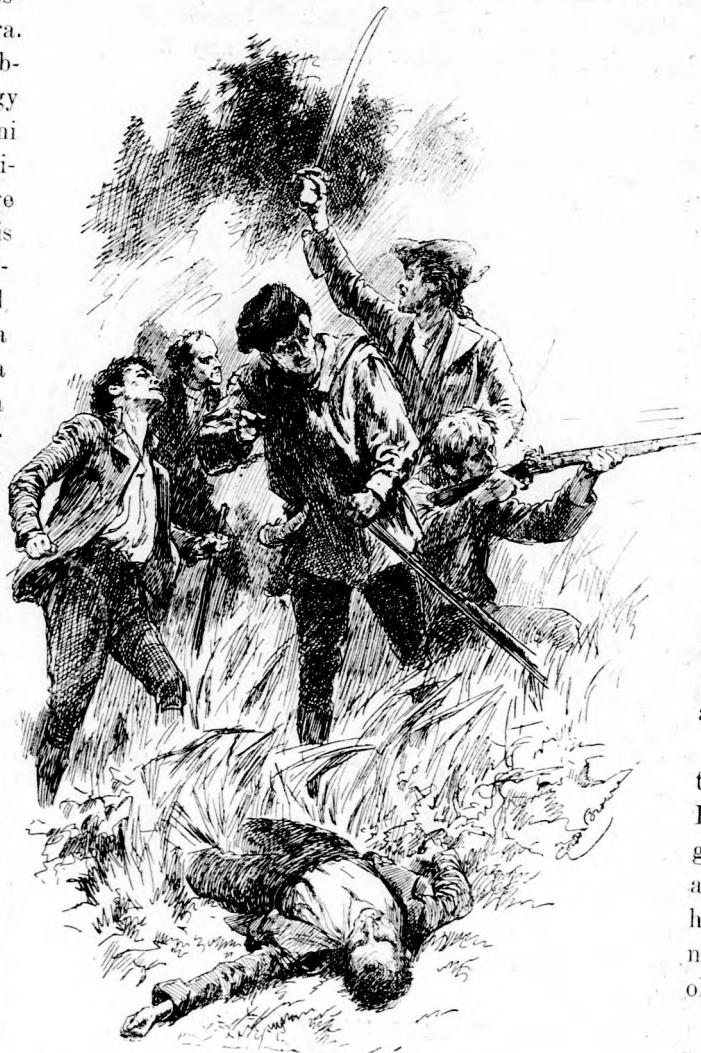
No hiszen, szólhatott ezeknek! Nem mozdultak, akár egy darab fa. A néni leugrott az ágyról és saját kezével cibálta fel a Rozit. Ugy volt a sor, hogy elébb fölkel a cseléd, tüzet rakott, vizet tett föl a kávéhoz és csak aztán bujt ki Erzsike az ágyból. Máskor sem ugrott talpra Rozi az első szóra; de most nem lehetett belé lelkét verni. Nem bírta szemét kinyitni, csak úgy dülöngött jobbra-balra. A takaréktüzhelyet nem találta meg, mindenképen csak az ágyát akarta fölgyujtani, ott akart tüzet rakni. Sze-

— ERZSIKE, MA JÓ DOLGOD LESZ!
(Lásd a 214. lapon.)

rencsére a néni kikapta kezéből a gyujtót és maga látott hozzá a tüzeléshez. A néni szidta, lármázott, de hiába. Még rosszabbul járt a leány, mikor vizet köllött feltennie, mert nagy álmosan elbukott a tele fazékkal és elterült

a földön. Estében leütötte a kávé ibriket az asztról, utána csörömpölt még egy pár csésze, bögre és pohárka is. A víz a fazékból mind ráloc-
csant Rozira. De ez nem éb-
resztette gy fel, mint a néni rettenetes ki-
áltása. Erre már Erzsike is megijedt, kiug-
rott az ágyból, magára hányta nagy sebesen a ruháit és haza futott. Mikor az utcára lé-
pett, borzadás fogta el. Egy élő lelket nem lehetett látni. Csak a holdvilág sütött végig olyan kísértetiesen. A nagy hidegtől vaczogtak a fogai. Tán azért is reszkett szegényke, mert félt a kis bohó gy egymaga lenni. A kapunk be volt zárva, a csengetyű hu-
zót nem birta elérni — és Biri nénihez nem akart visszamenni. Az ablakon koczogtatott hát és kiáltotta apácska nevét;

... SOKAN ELHULLTAK AZ INDIÁNOK GOLYÓITÓL.
(Lásd a 219. lapon.)

de bizony nem hallották meg mindjárt; jó sokáig tartott, míg édes mamánk meghal-
lotta keserves sirását, és az ablakhoz sietett.

— Te vagy az, Erzsikém? Az Istenért, mi az?

— Erresszenek be hamar, megfagyok!... sirt a szegény lányka. De már akkor kinyilt a kapu és apácska maga jött ki és öle kapva Erzsikét, bevitte a szobába.

— Az Istenért. Mi történt? ismétlé a mama. Beteg a néni?

— Nem beteg, zokogott Erzsike. Reggel van már, azért jöttem haza. Mért kelnek föl itthon olyan későn?

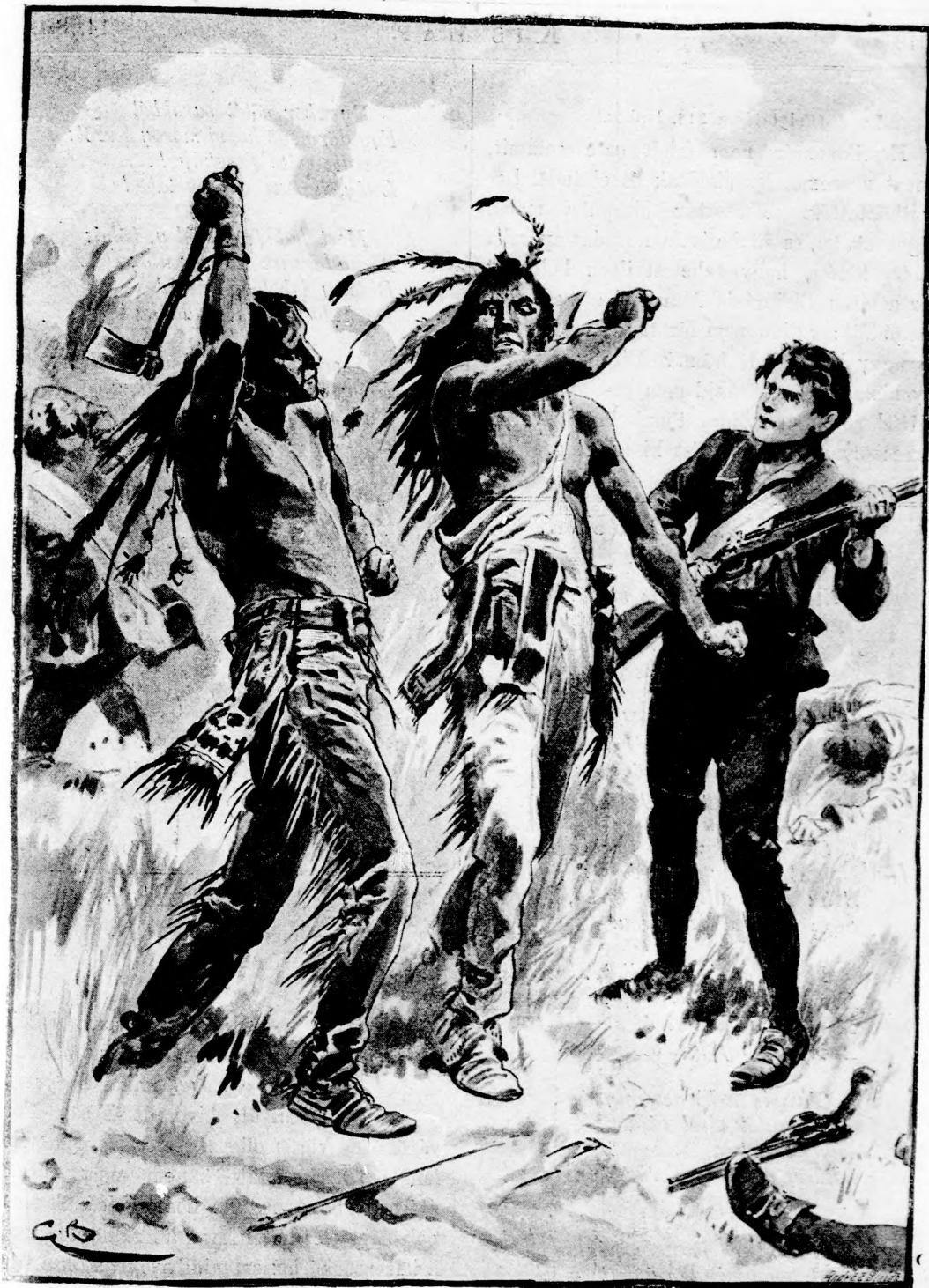
— Későn? nevetett apácska; hiszen most egyet ütött el éjfélt után. Nem

értem, mi lehet a néni? Ez már csak mégis furcsa, így éjek évadján felzavarni egy kis gyermeket! (Folytatása a 218. lapon.)

...djárt; jó
... meghal-
... sz sietett.
Te vagy
... rzsikém?
Istenért,
... ?
Eressze-
... hamar,
... gyok!...
... szegény
De már
... kinyilt a
... s apács-
... a jött ki
... kapva
... t, be-
... a szo-

Az Is-
Mi tör-
mételé a
Beteg

em be-
kogott
Reg-
már,
öttem
t kel-
tthon
són?
ésön?
pács-
most
tt el
Nem
csak
i egy
(n.)

... CSAPÁSRA EMELTE TOMAHAVKJÁT. (Lásd a 220. lapon.)

(Folytatás a 216. laphoz.)

Erzsike már nem felelt erre semmit, mert a szemei lecsukódtak és elaludt. Levetköztették, lefektették jó puha meleg ágyacskába, és én hallottam, amint apácska mérgelődött, hogy tehetett ilyen bolondot az a híres Biri néni? Mamácska meg azon aggódott: vajjon nem fázott-e meg Erzsike a nagy hóban oda künn? Bizony, attól a gondolattól én is majd nem rosszul lettem. Hisz' én jót akartam tenni Erzsikével és ime: olyan rosszul ütött ki a dolog.

(Vége következik).

A MI KIS MADARUNK.

(Képpel a 220. lapon.)

*KALITKÁBAN kis madárka —
Csak hogy nincs ám oda zárva.
Az ajtaja nyitva-tárva,
Viszi-hozza könnyű szárnya.*

*Ide rebben, oda rebben,
Hol lassan, hol sebesebben.
Bár nem ismeri a kótát,
Még is tud egy sereg nótát.*

*Sok dalocska van begyében,
Énekel is nagy kedvén;
S ha kiszáradt kicsi torka,
Segít rajta a czukorka.*

*Mert a czukrot, hajh!... szereti,
Ezzel kedvét leled neki;
Mind szereti, ami éles —
Attól lesz nyájas, beszédes.*

*Van is neki asszonykája,
Aki gondot visel rája.
Ha jól tudom, neve neki:
»Édes, czukros Terka néni!«*

*Szóval: kedves kis madárka,
Talán nincs is neki párja.
Csak hogy minden áldott reggel
Huzódózva, nyögve kel fel.*

*Ilyenkor sötét sarokból
Egy dörmögő hang morog s szól:
»Szedte-vette fitoskája!...
Lotty, hamar az iskolába!«*

*Mert hát fura dolog, bohó:
A madarunk kis tanuló;
Bizony iskolába jár a' —
De különös kis madárka!*

*Szorgalmas, figyelmes, hallom;
Hogy örülök rajt, bevallom.
Tud szépen betűt is vetni —
Nem lehet őt nem szeretni.*

*Sőt még az a dorgó-morgó,
Őt mogorván le-lehordó,
Ki ott a sötétben vagy —
Még az is szereti nagyon.*

*Ni!... el találom feledni...
Valljen mi a neve neki?
Kivül is szól a versike?
Te vagy, te vagy, kis Erzsike!*

*Elfáradtam, félre ülök...
Tovább nem is hegedülök.
Még egy csókot, aztán ácsi!...
Elég volt már!*

Forgó bácsi.

OMAS ÉS LALLA.

— Indiánus történet. —

(Számos képpel.)

(Folytatás.)

AZ ifju Benjaminnak, semmi kétség, a rendesnél gyorsabban dobogott a szive, mikor fegyveres társaival kivonult Forty Fort várából a vörös ellenség elé. De nem félelem, gyávaság miatt, hanem mert teljesen átérezte, hogy nagyon komoly órának mennek eléje, élet-halál forog kockán, nem csak a harcosoké, hanem mind azoké, akik a várban maradtak. És nem volt a fegyveresek

közt egy sem, akinek ott szüléje, testvére, vagy felesége, gyermeke ne lett volna. Épp ezért mindnyájan el voltak szánva, hogy mind halálig harcolni fognak szeretteikért.

A várban maradtak jó ideig láthatták a gyorsan haladó csapatot s mikor ez már eltűnt a völgy kanyarulatánál, a várbeliek mégis künn maradtak a magaslat tetőjén, lesve, nem hallják-e meg a csata zaját. Meg is hallották csakhamar.

Hatalmas puska-ropogás hallatszott, nem is valami nagy távolságból. Egymás után következtek szabályosan a sortüzek s egy-egy aggastyán elégedetten szólt ott a domboldalon:

— Jól lőnek a mi gyereink!

A puska-ropogásba aztán vad üvöltés és ordítás vegyült: a vörös-bőrűek csata-kiáltása. Jó ideig tartott a szabályos lövöldözés, de aztán gyöngülni, gyérülni kezdett, ellenben az indiánusok üvöltése erősebben hangzott. A tapasztalt öregek a várban nagy aggódással mondogatták:

— Ez rossz jel . . . A mieink hátrálnak . . . a csata zaja mi felénk közeledik, tehát az ellenség nyomul előbbre!

Nem is csalódtak.

A fehér fegyveres csapat alig fél órai menet után szemközt találta a vörös-bőrűek seregét. Buttler kapitány azonnal látta, hogy nem csalódott sejtelmében: az ellenség sokkalta nagyobb számu volt az alig pár száz főnyi fehér csapatnál. De ezért még nem esett kétségbe s bátran vezette támadásra legényeit. Eleinte biztatóan indult is a csata, a fehérek kitünően czélozva lőttek s a vörös-bőrűek soraiból sokan hullottak el. Ám de kevés idő múlva szörnyű meglepetés következett. Az ellenséges seregnek csak egy része volt az, amellyel szemközt

álltak. Egyszerre csak jobbra is, balra is, oldalt majd nem annyi indiánus csapat bukkant elő s vad üvöltéssel, gyilkos tüzeléssel rontott rá a fehérekre, kik most már nem tudták, merről védekezzenek. Majd nem egészen körül voltak fogva, megzavarodtak és kisebb csapatokra szóródva, terv nélkül lövöldöztek, miközben sokan elhulltak az indiánusok golyóitól. (Lásd a képet a 216. lapon).

Buttler kapitány látta, hogy a csatát meg nem nyerheti s most már csak azt szerette volna, hogy embereit gyors futásban vissza vezethesse a várba. De csakhamar az is lehetetlenné vált, hogy össze gyűjtse őket. Mert a vörös-bőrűek vad üvöltéssel törtek előre minden oldalról és most már össze kavarodva, ember ember ellen harcolt. Azaz nem is ember ember ellen, mert egy-egy fehér harcosra négy-öt vörös-bőrű is jutott.

Ott harcolt a többiek közt elszántan Benjamin is. Eleinte oly biztosan lövöldözött, mint akár melyik öreg katona; de mikor a nagy megzavarodás következett, társai őt is magukkal ragadták s nem tudta igazában, hogy most már mit tegyen. Egyszerre azt vette észre, hogy egy hatalmas termetű indiánus bős ordítással, csata-baltáját magasra emelve, egyenesen feléje rohan. Benjamin gyorsan fölemelte puskáját, hogy leterítse ellenségét, de hiába csattogtatta a kakast — a puska nem sült el. Ekkor jutott eszébe, hogy nincs is megtöltve. Arra pedig nem juthatott ideje, hogy megtöltse, mert a vörös-bőrű harcos már csak pár lépésnyire volt. Még egy szempillantás és lecsap rettenetes tomahavkja a Benjamin fejére. És akkor vége.

Nem lett vége, a csata-balta nem csapott le a fejére. Mert ugyan-e pillanatban egy

másik vörös-bőrű harcos is ott termett és fenyegető, parancsoló hangon kiáltott oda valamit az előbbinek; de nem csak kiáltott, hanem közéje állt Benjaminsnak és ellenségének és szintén csapásra emelte tomahavkját. (Lásd a képet a 217. lapon) csak hogy nem Benjamin, hanem a vörös-bőrű harcos társa ellen, aki erre egy pillanatig még megmaradt ugyan fenyegető állásában, de aztán gyorsan megfordult és más felé iramodott.

Oly gyorsan történt ez, hogy Benjamin hamarjában alig tudta megérteni. De amint aztán ránézett megmentőjére, fölkiáltott:

— Omas! Te vagy? Hogyan . . .

— Ne kérdezz . . . fuss . . . gyorsan . . . gyorsan! szólt Omas szinte parancsoló hangon.

Benjamin még nem hitte, hogy veszve a csata, gondolni sem akart futásra. De a következő pillanatban ez már nem tőle függött: Omas megragadta a karját és ma-

gával vonszolta. Izmos fiu volt Benjamin, de a roppant erejű indiánus kezében most oly formán érezte magát, mint a tehetetlen csöpp gyermek; futni is tudott ő jól, de mi volt az ahhoz képest, amint Omas rohant!

És mégis csak együtt maradtak. Omas, erősen fogva a fiu karját, sokszor valósággal a levegőben röpitette őt maga mellett.

Hová viszi Omas, azt Benjamin csak akkor tudta meg, midőn néhány percz múlva közel a folyóhoz, sűrű bozót közt megállt vele. Nem igen messze voltak a csata-tértől, de mégis annyira, hogy a golyók nem érhettek.

— Hol van anyád és Alice? — kérde Omas kurtán.

— Amott a várban.

— És Lalla?

— Ő is velök van.

— Siess! Mondd, hogy fussanak a folyón túl, keletre a városba. Te is fuss velök!

A MI KIS MADARUNK. (Lásd a 218. lapon.)

— Mért futnánk? A várat megvédjük, míg segítség érkezik.

— A fehér harcosok nem jutnak vissza a várba. A vörös harcosok hamarabb ott lesznek és Omas semmit sem tehet. Nézz oda!

A csata-térre mutatott. A fehérek még harcoltak, kétségbe esetten, hősiezen, de egyre kevesebb kilátással. Anyira be voltak már kerítve, hogy a vár felé nem vonulhattak vissza. Aki futni akart, más irányba kel-

lett futnia, ha ugyan kimenekülhetett az ellenség sorai között. Omas jól látta, hányadán áll a dolog és most már Benjamin is gyorsan megértette. A várban védtelenül maradnak a nők, gyermekek, aggok, a bőszi indiánusok mihamar ott lesznek és akkor... Benjaminak nagyot dobbant a szíve. Mi lesz akkor az ő anyjával és testvérkéjével? A vad ellenség lemészárolja. Igaza van Omasnak: futni kell, még pedig kelet felé. Rengeteg erdőségen kell ugyan áthatolni, több napi járásnyira fekszik a város, ahol meghúzódhatnak; de most nem ez a nehézség jutott Benjaminak az eszébe.

— Hogy futhatnánk kelet felé? szólt csüggedten. Át kell a folyón kelni, pedig nincsen sem hid, sem csónak. Anyám és Alice

nem tudnak uszni, s én sem vagyok annyira gyakorlott, hogy ruhástul, csizmástul még mást is át bírjak vinni ilyen nagy és sebes folyón. Bele veszünk!

Omas egy pillanatig habozni látszott, de aztán gyorsan szólt:

— Lalla tud uszni. Hárman elfértek. Jöjj!

Tovább futottak a folyó mentén jó ideig és sűrű bokroktól fődött helyen állapodtak meg, ahonnan még meglehetősen távolságban

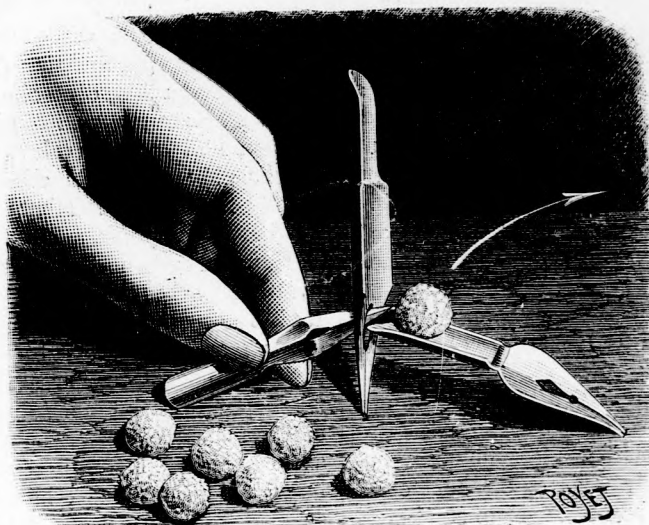
ugyan, de már látni lehetett a várat.

— Vezesd ide anyádat, Alicet, Lallát, szólt Omaskurtán. És várjatok itt reám.

Ezzel megfordult és szelgyorsasággal futott megint arra felé, ahonnan jöttek. Hová megy? Vissza a csatába? Mit akart? Benjamin

nem értette, de nem is ért rá a töprenkedésre. Oly közel és akkora volt a veszedelem, hogy valamit okvetetlenül tenni fog. Egyelőre bizni kell Omasban, hiszen épp az imént a csata-téren mutatta meg, hogy jót akar.

Futott tehát Benjamin is, teljes erejéből. Rövid idő alatt eljutott a várba. Azt hitte, ő lesz az első, aki a szerencsétlen csata helyéről oda ér. De ebben csalódott, mert néhány fehér harcosnak sikerült a csata

BÜVÉSZET. Bomba-vető aczél-toll (Lásd a 222. lapon.)

veszedelméből kimenekülni s ezek már meghozták ide a hirt, hogy minden veszve van.

(Folytatása következik.)

FIDIKE.

— Kutyahistória. —

Kedves Forgó bácsi!

ANYÁRON mult éve, hogy ez történt. Nagy-anyáknak volt egy eszes, hűséges kis kutyája. Fidi volt a neve. Mind szerettük, mert olyan okosan tudott nézni, hogy meg lehetett érteni. Midőn reggel a cseléd beeresztette, oda sietett nagymama ágyához, és addig nyöszörgött s kaparta a takarót, míg nagyanyám meg nem simogatta. S ha nyájasan szólt hozzá, a kutyus az ágy szélére tette fejét, úgy hizelgett neki. Azután ment nagyapához. Ott is épp úgy hizelkedett és ily módon sorba járt minden ágyhoz, mint ha csak mindenkinek jó reggelt mondott volna.

De nem csupán az az érdekes, amit róla eddig elbeszéltem; sőt ennél sokkal érdekesebbet tudok róla.

Volt nekünk egy czirmosunk s annak gyakran voltak apró cziczuskái. De a czirmos nem volt jó mama, mert fiókáit mindig elhordta hazulról és egy izben el is hagyta őket. Ezt meglátta Fidike, akinek épp akkor három kövérke kutyusa lett, de elvették tőle. Az elhagyott apró cziczákat gyöngéden a fogai közé fogva, a vaczkába vitte, és ott meg is szoptatta őket.

Midőn a cziczuskák szépen növekedtek, a czirmos is hozzájuk sompolygott és ő is kezdte elhagyott fiait szeretni és hordott nekik egeret, amelyekkel az aprók persze csak babráltak, de meg nem ették. Olyan szép volt nézni, mikor az édes és a mostoha anya egyetértésben fölváltva nyalogatta-mosdatta a kicsikéket. A czirmos azonban soha sem szoptatta meg a maga tulajdon fiait. Ezeket néha elvettük és letettük az udvarra. Fidike rögtön oda sietett, nyöszörgött, szükölt és ismét a szájában

haza vitte őket. Még sok egyebet tudnék írni Fidiről, de soraimat befejezem azzal, hogy nincs is többé Fidike. Szomorú vége lett . . . agyonlőtték szegényt. (Miért? *F. b.*) Nagyon megsirattuk mindnyájan.

Ezek után maradunk

kedves Forgó bácsinak hű kis olvasói

Unatyinszky Jolánka és Birike.

B Ü V É S Z E T.

(Képpel a 221. lapon.)

Bomba-vető acél-toll.

SÖPPPET sem veszedelmes szerszám az. Sőt nagyon ártatlan és arra való, hogy nagyobbacska kis olyasóim egy kis mulatságot szerezzenek vele a kicsinyeknek.

Nem köll egyéb, csak egy darabka puha deszka, három darab elhasznált acél-toll, amellyel már nem lehet írni és néhány kis kenyér-golyóbis.

Rajzunk igen világosan megmutatja, hogyan kell ezt a bomba-vető gépet össze állítani. Az egyik acél-tollat merőlegesen beszurjuk a deszkába, aztán kimérjük a hegyétől a másik toll hosszát. Az így megjelölt ponton szintén merőlegesen beszurjuk ezt a második tollat, még pedig hátával az előbbi felé. Aztán óvatosan, hogy a hegyei le ne törjenek, hátrafelé lehajlítjuk az első tollhoz és ott feszesen leszoritva tartjuk egy harmadik tollal, melyet az egyenesen állónak a hasitékán dugunk keresztül. Most a leszoritott tollnak víz-szintesen fekvő csatornájába bele helyezzük a kenyér-golyóbist, aztán hirtelen kihuzzuk a hasitékba dugott harmadik tollat. A lehajtott második toll, ruganyosságánál fogva, hirtelen fölegyenesedik és ellövi a bombát, a rajzunkon nyíllal jelölt irányban.

Veszedelmet a toll-bombavető nem fog okozni, de igenis meglepetést, ha jó ruganyos az acél-toll. Mert öt-hat méternyire is elveti a golyót, tehát a szoba egyik végéről a másikra lehet vele löni.

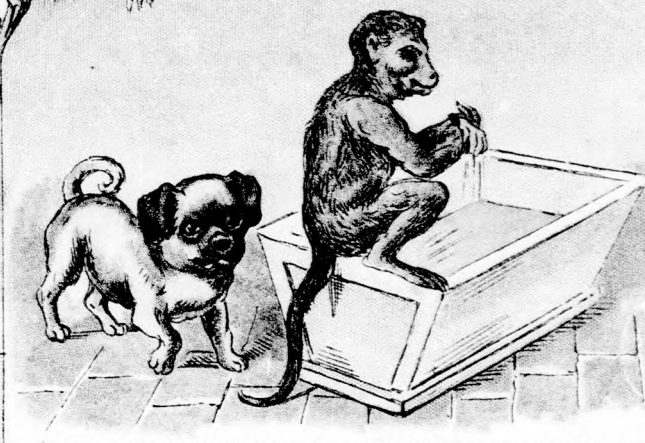
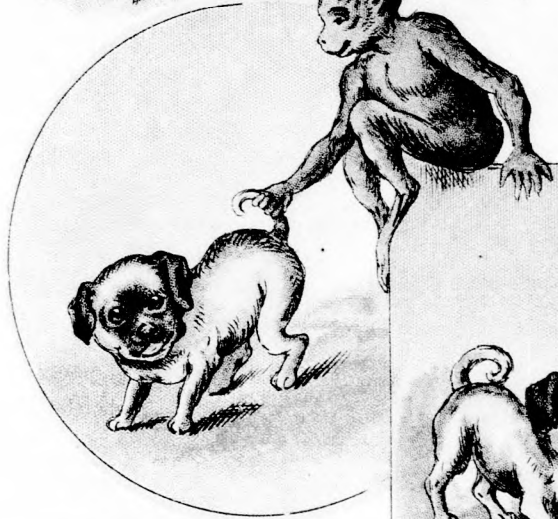
tudnék
a azzal,
ru vége
t? F. b.)

olvasói
irike.

zám az.
ó, hogy
mulat-
k.
a puha
zél-toll,
nehány

ja, ho-
ze álli-
bele-
a he-
meg-
zurjuk
átával
ogy a
jlitjuk
oritva
egye-
esztül.
fekvő
golyó-
tékba
násó-
rtelen
raj-

fog
ruga-
nyire
k vé-

Mosást látott Joko, hát majmolja persze.
Teknő szélén ülve babrálgatni kezdte.
Látja Puncsi. Itt a fizetés órája!
Zsupsz! Belöki Jokót a teknő lúgjába.
Kaphod Joko, nyel sok lúgot, majd odafül.
Végre kimászik, de tönkre ázva csuful.
Nincs már pajkos kedve, a hideg is rázza,
Beteggyba dönti veszedelmes láza.
Sohajt: „Jaj, csak most még meggyógyítanának:
Békét hagyok Puncsi fülének, farkának!”

Szelid kutyú Puncsi, a légynek sem vétne.
Még sincsen soha se nyugta, se békéje;
Nem is tudja már, hogy segítsen a bajon.
Mikor folyton bántja az a Joko majom!
Fület-farkát huzza, csipkedi, karmolja
S ha Puncsi neheztel, még ki is gumolja,
Felszökken magasra: asztalra, szekrényre,
Puncsi el nem éri, csak busul szegényke.
Busul és tünődik: „Hát ez már igazság?
No de majomra is jön még dőr, meglássák!”

A
jutal

Irt
renc

ME

A
közö

H
Lipta
Szilá
dár
Schö
Éden
Csics
vesi
Gizi
után
»a 1
ford
jelen
zölt
lent
egyf
kett
ban
szán
a 19
tott
azér
nem
mag
Gyu
és I
Mar
kov
ben
a r
böl
ner

Rejtett szó.

— Három tagú. —

1. Ha az erdőn reá talál,
A jó vadász nem retirál.
2. Nagy a mi gyönyörünk, élünk,
Hogy ha szép hang közli velünk.
3. Ha magyar huszár alatt van:
Alatta a föld megdobbán.
Összefoglalva a hármat:
Belőle jó meleg árad.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Derék Ferkó“.

Irtta *Marryat*; átdolgozta *Donászy Ferencz*; hat színes képpel, kötve.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« L. köt. 12-dik számában közölt rejtett mondat megfejtése:

„Debreczen nagyobb, mint Kassa“.

Helyesen fejtették meg: Kovács Dénes, Lipták Irénke, Eislitzer Margit, Thinágl Gusztí, Szilágyi Évike, Mihályi György, Engel Tibor, Vladár Matild és Endre, Tölgyi Sándor, Bauer Olga, Schöpf Szerafina, Bartók Bella, Poszek Gyula, Éder Olga, Kreibik Sándor, Dérer Alice és Viola, Csicsáky testvérek, Eckstein Irma és Margit, Kövesi Rudí, Toldi Piroška, Schöpkes Gyula, Badics Gizi, Irinyi Szabolcs és Csaba, (jobban nézzetek utána, mielőtt panaszkodtok; azt írjátok, hogy »a 10. sz. megfejtői között nevünk megint nem fordul elő«. Nem tudom, a 10-dik számban megjelent névsort értitek-e, vagy a 10. számban közölt rejtvény megfejtőinek a 12-dik számban megjelent névsorát; de akár ezt, akár am azt, panaszotok egyformán alaptalan, mert a nevetek mind a kettőben benne van, még pedig a 10-dik számban a 158-dik lap második hasábján a fölülről számított 19-dik sorban; a 12-dik számban pedig a 190-dik lap második hasábján az alulról számított 29-dik sorban; tehát fölületesen néztétek át, azért nem találtátok meg. Az »ok«, hogy mért nem találtátok meg a neveteket, e szerint bennetek magatokban van. *F. b.*), Schreyer Ilonka, Badiny Gyula, Steinhübel Ödön, Brüll Albert, Bolyó Pálma és Károly, Graner Márta és Stefné, Krausz Géza, Markó Ilus és Margit, ifj. Münnich Aurél, Rakovszky Zsófnika (részben), Heszke Irmus (részben), Grünwald Ilonka (máskor ird ki teljesen a nevedet; csak nagy nehezen birtam a bélyegből kisillabizálni. *F. b.*), Stermeczky Lajos, Zinner Erzsike, Ordódy Irén és László, Gaál Ilonka

és Ödön, Katrenyák Paula (részben), Salzberger Áranka és Nándor (természetes, hogy levelezőlapon is írhattok; nem szükséges hozzá tölem külön engedély. *F. b.*), Fuchs József, Medveczky Gyurika, Vértes Margit és Tivadar, Hauer Ilus, Eidlitz Kornél, Jani és Bódog, Büttner Irmuska, Draskovich Géza, Záborszky Mariska és Dezső, Fazekas Ida és Piroška (részben), Pauer Árpád, Platzner Vilma és Ella, Piller Géza, Máriássy Anna és Ila, Kócs Berta, Klopstock Tekla, Tyroler Lujza, Bogyay Ernő, Lányi Rózsika, Groedel Lajos, Herczeg Ilonka és Albert, Cziner Imre, Austerlitz Erzi és Lajos, Patterson Margit és Orsolya, ifj. Kresz Géza, Jekelfalussy Gizike, Gervay Erzi, Mariska és Mike, Barakonyi Erzsike, Bornemisza Kálmán, Przybilla Jenő, Farkas Ilonka, Mariska és Laczi, Boleman Erzsike (kinek az írása? *F. b.*), Vancsó Anna, Marczali Bözse és Póli, Bódy Ödön, Graeff Paula és Márta, Molnár Ferike, Szilágyi Szilárdka, ifj. Röck Gyula, Scharff testvérek, Nyáry Miklós, ifj. Ladányi László, Hecht Berta és Géza, Hamp Vilma és Elza, Fortuny Dezső, Andreánszky Klára és István, Szabolcsi Ella és Károly, Payr Hugó, Berzelly Yerta, Szécsy Jenő, Alexy Elza, Danielisz Jenő, Szent-Ivány Carla, Grün Aladár (nem gyermek-írás. *F. b.*), Takách Ilonka, Kaczvinszky József, Deutsch Jenő (akinek gyöngye még az írása, az vonalra irjon. *F. b.*), Friedrich Józsika, Szemők Katicza és Maricza, Máj Kata, Pietsch Lajoska és Béla, Baum testv., Körtvélyessy Zoltán.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Tyroler Lujza, Alsó-Kubinban*, kinek a jutalom-könyvet (*»Andersen válogatott meséi«*, fordította *Móka bácsi*, hat színes képpel, szép vászon-kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« L. köt. 11-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Szerdahelyi Iluska, ifj. Kresz Géza, ifj. Röck Gyula, Kreibik Sándor, Kaczvinszky József.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Ragaszkodó hűségtek nyilvánításai, melyeket a szent. husvétii ünnepek alkalmából oly számszerűen küldtetek ismét, engem valóban boldogítanak s jobbat sem kívánhatok, mint hogy a szerető jó Isten százszorosan térítse meg nektek, ami jót nekem kívántok. *F. b.*

*

Raab Jóska. Az meglehet, mert én nem ismerem. Én a fényképésznél láttam a kedves csoportot s megszereztem. Kiket ábrázol, nagyon mellékes. — **Máj Kata.** Örvendve olvastam sze-

retetre méltó levelkedet. A rejtvényedre csak rápillantott a mi házi cziczánk s rögtön leolvasta a papirosról. — **Badiny Gyula.** Hogy a »Kis Lap« neked öröm, az nekem is öröm. — **Graucska testv.** Hogy szerencsésen elmúlt a baj, már most a látogatásnak misem állja útját. — **Sio Sándor.** Igazad van: az Aggteleki-barlang, hazánk természeti csodáinak egyik legkitünőbbje s nem csak nagyobb, de érdekesebb is az adelsberginél. — **Salzberger testv.** Ha valamely küldeményetek be nem válik, ez nem ok a szomorúságra. Semmi okotok rá, hogy »fájjon nektek«, ha rejtvényetek meg nem jelen. Különbeu újabb küldeménytek teljesen alkalmas rá, hogy ez a tájdatatok megnyihüljön, mert ügyes, ami azt jelenti, hogy közlöm. — **N. Váradról L. Z.** megfejtőt nem igtathatom be, mert nevének csak kezdő-betűit küldte be. — **Goldstein testv.** Érdeklődve olvastam a nálatok lefolyt márcziusi ünnepéről küldött leírást s mulattam a kicsi Ödön félreértésén, aki azt hitte, hogy az ünnepi szónok valami bűvész, aki majd az előtte levő vizes pohárral varázslatot fog elkövetni. — **Molnár Ferike.** A »Forgó bácsi színházát« (3 kötet) megszerezheted az »Athenaeum« könyvkiadó-hivatalában. Ha a rejtvényedre nézve nem üzentem, akkor soraidat nem kaptam. — **Ziegler Gizike.** Bizony igaza van a te okos édes mamádnak. A 2.-ban azonban csak azt hibáztatom, hogy nem a kockákön végig megy a szó értelme, csak a szélein marad meg. Mind a mellett ugy ügyességédnek mint türelmednek a jelét szolgáltat-tad. Már a következő sikerülni fog. — **Braun Margit.** Alig van száma a »Kis Lap«-nak, mely ne közölné, hol és hogy szerezhetsz bekötési táblát. — **Markovics Zorka és Milán.** A jeles szerb költő *Joanovics-Zmaj*, mikor a most uralkodó szerb király még kis fiúcska volt, ennek számára a »Kis Lap«-nak sok közleményét fordította le az ő anyanyelvére. — **Spitzer testv.** Meg fog jelenni. — **Horovitz Gizella.** Felekezeti színezetű. Nem közheltem. — **Prazsák Venczel.** Szíves szeretettel fogadlak téged, rakoniczai cseh fiúcskát, az én magyar zászlóm alá. — **Steinhardt Viola.** A legtöbb olvasó-társad játszva oldotta meg, s te most arra kérsz, könnyebb rejtvényeket közöljek. Ne esügedj, kevés gyakorlattal te is bele törődöl a megfejtési módszer titkaiba. — **Kutas Margit.** Rejtvényeid szabatosan vannak megcsinálva. De ha hibája nincs is (mint az elsőnek), van hiánya, mert a választott czim (amely voltaképen kívül esik apró olvasó-társaid ismeretkörén, mivel egy nagy költőnk egyik művére ezélez rá) nem meríti ki teljesen mind azokat a szokat, melyeket még belőle alkotni lehet. Ilyenek: *szirt, kard, por, apa, róka, kín, kén, kapor*, s még egy sereg. Az a másik, épp ellenkezőleg, nagy népszerűségénél fogva, már egyetlen szavával is magára vállal: azonnal kitáltható. A 3.-nál így is nagyon takart értelműek a (mellesleg mondhatom: takarosán) rajzolt virágocskákat. Egészben: érettebb közönségnek valók

a te rejtvényeid. Ügyességédetől azonban telik majd olyan, mely mindenképen megfelel. — **Kövesdy Aranka.** Igen jó dolog. Besoroztam. — **Poszek Gyula.** Azt kérdezed: cur vituperavi? Hát mivel rágalmaztalak vagy szégyenítettelek meg én téged? Vagy nem vagy tisztában a fölvet latin mon-dás értelmével? — **Fuchs Ödön.** A felnőttébb ifjuság számára szerkesztett magyar lapról nincs tudomásom. Angolban s németben tudok: amaz »Our boys« (körülbelül: ami gyerekeink); a másik »Der Kamerad« (a pajtás.) Mind ez azonban nem ok arra, hogy rongyos szélű papirosra írj. — **Szilágyi Évike.** Ha nem üzentem küldeményedre, annak a jele, hogy leveled nem jutott kezemhez. — **Gräner Márta és Stefke.** Kitünő osztályozásokat örvendő tudomásul veszem. — **Sárváry Ilona.** Már most kedves lányom, le vagyok leplezve. Derék volna, ha téged is megismerhetnék. — **Fáy Endre és Árpád.** Nagyon meg vagyok elégedve, hogy intésemnek ilyen gyors és gyökeres fogamatja lett. — **Oppenheim Irén.** 1-ső osztályt járó kis leánytól jobb írást bizony nem is követelhetek. — **Szabó Péter.** Az én szívemnek egyaránt kedves minden kis olvasóm. — **Eidlitz testv.** Nem is kívánok jobbat, szebbet, sem magamnak, sem nektek, mint azt: hogy a ti vasárnapi vendégeket, a »Kis Lap«-ot, hű barátul fogadjátok. — **ifj. Klein Sándor.** Meg fognak jelenni. Azt, hogy a »főispán« rejtvényt nehezelted, csak tréfának tekintem. — **Vértess testv.** Nem is oly valószínűtlen, hogy egyszer arra tifeledek kerülök. Akkor persze élek a kedves meghívással. — **Rakofszky Zsófiika.** Mit értesz a »püksán« szó alatt? Mert, ha nem volna valami értelme, csak nem küldted volna be? — *Több levélről a jövő számban.*

ROVÁS.

Igazán csodálni való, hogy annyi intés, figyelemzetés után mindig akad egy-egy kis olvasóm, aki gondatlan levelet ír. Ilyet küldtek be: *S. L.* és *H. S.* Minél fogva megfejtéseiket nem veszem tekintetbe.

LEVELEZÉST ÓHAJT:

Sárváry Ilona (Bpest, Pál-utca 6.) *Kövesdy Arankával.* — *Weisz Aranka és Jóska* (Bpest, Murányi-utca 23. sz.) *Lederer Valeriával.* — *Fizély Etelnek:* *Farkas Ilonka, Mariska és Laczi* laknak Bpest, Szentkirályi-utca 22. II. em. — *Horovitz Gizellának:* *Barakonyi Erzsike* (szintén pap lánya: Homok-Szt.-György.)

JÓ SZIV.

Az ehező és fázó iskolás gyerekek részére: *Badiny Gyula* 2 frt., *Pietsch Lajos* és *Béla* 24 kr. Köszönet a kegyes adakozóknak. Az adományokat rendeltetési helyére juttatom.